

Сотворитель

Микола Устиянович

Хто, як Ти, велій, всемогущий Боже!
Ти одним словом воздвиг з пільми світ,
Твій престол – небо, а земля підноже,
Ти отець всьому, тобі рода ніт.

В твоїй долоні плаває вселенна,
А тій вселенній границь хто дійде?
Твоя зіниця – глибина безденна,
Хто в ню посягне, хто їй ключ знайде?

Луч лица твого єсть світлість незрима,
Ризами звізди, а пояс – весь світ,
А безконечність – десниці рукійма,
А вічність – чертка одна твоїх літ.

Ти чоловіка, твоїх рук оздобу,
Положив паном, владиков землі,
Вляв в нього духа на свою подобу,
На честь і хвалу і службу собі.

І він владіє, той красавець земний,
Мов самодержець, Твоїх рук ділом;
Йому льва гроза, йому люті гієни,
Йому кориться піднебесний гром.

Він умом своїм слідить сонць світила,
Стіни природи, меж запови рве,
В небесах третіх заводить мірила,
І навіть, навіть – сягає Тебе.

Він в серці носить чувств безденне море,
В його душі луч райских міліон,
Над ним блистають безсмертія зорі,
Він цар, бо Ти в нім; но чим без Тебе он?!